ד: כל הזבחים פרק ראשון זבחים

מחשבה בעלמא. ״ ואפי׳ יהא צריך היכול כיון דליכא מעשה הוי כמחשבה בעלמא דיש תימה דהכא משו׳ להו ובפ׳ **תמיד נשחט** (פסחים סב:) משמע שיש חילוק דמפרש מה בין לשמן [ב] לשלא לשמן לאוכלין ושלא לאוכלין זה פסולו בגופו וזה אין פסולו בגופו וי״ל דכיון דלא מיפסיל אלא מפני שאין יכול לאכול כזית כגון לשם חולה חקן חסיב טפי פסולו בקודש [א] מחמת דבר אחר כיון דאם היה יכול לאכול היה כשר וקשה דעל כרחין שלא למנין ולערלים ולטמאין צריך לומר דלא חשיבי פסולן בגופו כי היכי דלא מיקמי לן נמי מה בין לשמן [ב] ושלא לשמן למנין ושלא למנין למונין ולערלים לטמאין ולטהורים וי״ל דשיורי בעלים חשיבן פסולו בגופו משום דתלוי בזריקה [ב] (בכפרה) ושם בעלים [על הכפרה] אבל שלא לאוכלין ושלא למנין תלוי בחשיבה ואין שם בעלים על החשיבה אי נמי שלא לאוכלין [ושלא למנין] יכול לקיים מתנאבו בהיתר [ב] [בגאוזן] שיהיו מנויין עליו אם אינם חולים וחקיים אבל שלא לשמה אינו יכול לקיימו לכך קרוי פסולו בגופו:

הגה״ה ה״ג במגילה (דף ח.) מאי [משמע] אמר רב יצחק בר אבדימי [ב]: **רב** אשי (אמר) מוגרצה לו קאמר. תימה למה לי קרא לשיורי בעלים בזריקה הא אפילו אאר עבודות לא מיפסלי אלא בחוטחו על מנת לזרוק כ״ש זורק עצמו [ב] [דבעינן] שם בעלים:

שכן עבודה וחייבים [ב]. פירוש עבודה שחייבין עליה בחוץ:

שקולים הם ויבאו שניהם. תע״ג דהכא תרתי והכא חדא חשיב להו שקולין והקשה הרב רבי מייס דהשתא משמע דהיכא דלא ידע הי מיניהו לרבוי מרבי מרוייהו וכן ברים ג״ק (דף ג.) דמרבי מושלם שן ורגל מעוט דשקולין הן וכן בפ״ק דערכין (דף ד:) גבי נפשות ואילו בפרק כל האסורים (חמורה דף מח:) ופרק שור שנגח מרבעה וה׳ (כ״ק דף מ:) דרשינן מן הבהמה להוציא את הרובע ומן הלאן להוציא את הנוגח וקאמר מפני שיש ברובע מה שאין בנוגח ויש בנוגח מה שאין ברובע הולרך לומר רובע והולרך לומר נוגח ותיכף דהיכא משמעות מרבוי מרבינן כל השקולים כי הכא דזכה משמע לרבוי כעין זביחה כל שהיא עבודה וכן ושלא יש בשמעע רגל ושן ונפשות נמי משמע הכל אבל מן לא משמע למעוטי שיהם [ב]:

אימא היכא דשחיט שלא לשמן ליפסלו. תימה הא כל דוכתא בעינן בקדשים [שיהם] לעכב והכא לא שיהם וי״ל דפרץ מסיעו קודם לאיכא תרי קלאי ואמרי׳ לעיל אם אינו עניין לשיורי קודם תנהו עניין לשיורי בעלים ופריך דהשתא אימר תרוייהו כשיורי קודם ולעכב וקשה מאי משמע אמר קרא מועלת שפתיך דלמא דהוה קרא אחא לשיורי בעלים דלא אשכחן דלעכב שיהם בהן הכמוב ולא קשה מידי דמולא שפתיך לא משמע שיורי בעלים. [הג״ה] ונראה הא דפרץ מכח סברא כעין קושיא דר״ל דלקמיה דאימא דליפסלו כיון דאמרת דלא עלו לשם חובה לו אינו מידעינו דאם כשרין הן יצאו ואם אין מרצון למה באין [ומיהו] לו דמי דרשם לקים פרץ יהו כשרין גמורין כמו אאר קדשים דלא שנה לעכב כו [ב] ליפסלו והכא לא הוה ליה למימרך שלא לשמה ליפסלו אלא הוה ליה למימר ולתיכשרו ויעלו לחובה כאאר בעלים [שיהם] דעבודה [ב] כל שלא לשמה ולא לאוכלין ולא לזרוק [ב] דמשמע דלא הוי פסולו בגופו [ב]